గాజు ముక్కలు X

రచన:
శ్రీ డి. రాజేశ్వరరావు

(గత సంచిక తరువాయి)

కాఫీ త్రాగుతూ అన్నాను. "పార్వతీ! నిన్ను అనుకున్న స్థితిలో చూస్తున్నందుకు చాలా సంతోషంగా వుంది. నువ్వు కోరుకున్నట్టు అందమైన, హోదాలో వున్న భర్త లభించాడు. అంతకన్న కావలసిందేముంటుంది? కాని మనిషి మాత్రం బాగా మారిపోయావు!"

"ఏం? ఎలా వున్నాను? అందంగాలేనా?" నైరాశ్యం గూడుకట్టుకొన్న నవ్వుతో అంది.

"అదికాదు! నీ ముఖం, మాటలు, నడవడి చూస్తూ వుంటే ఏదో బాధను లోపలదాచుకున్నట్టుంది! భర్తతో హాయిగా జీవితాన్ని స్వర్గప్రాయం చేసుకోవలసిన ఈ నీ వయస్సులో అంత నిరాశ ఎందుకు ఆవరించిందో అర్థం కావటం లేదు."

"అర్థం కాకపోవటం సహజం! అర్థమయ్యేట్టు చెప్తా విను! నువ్వు అన్నట్లుగా, నేను అనుకున్నట్లుగా ధనికుడైన, హోదాలోవున్న, అందమైన భర్త లభించాడు. కాని నిత్యజీవితంలో సుఖాన్ని ఇసుమంతైనా పొందలేక పోతున్నా! నాకీ ఇంట్లో ఏ మాత్రం స్వాతంత్ర్యం లేదు! శాంతిలేదు! అందరూ ఏదో ఒక వంక పెట్టి నన్ను సాధించేవాళ్ళే. మా అత్తగారు పరమ గయ్యాళి. నాకీ ఇంట్లో స్థానం నీచమయి పోయింది. ఇక ఆయనకు తల్లి మాటలు అమృతప్రాయం. ఆమెగారు ఎంతచెప్తే అంత! మా ఆడపడుచు సరేసరి! ఇంకా ఏం చెప్పమంటావ్! ఆ బాల్యావస్థ; ఆడుతూపాడుతూ చలాకీగా గడిపినరోజులు, ఆనందాన్ని ఆస్వాదించిన రోజులు జీవితంలో మరిరావు! ఎంత సర్దుకు పోదామనుకున్నా కుదరటం లేదు. జీవితమంతా ఇలాగే గడపాలా!' అని ఆలోచిస్తూ వుంటే మతిపోతున్నట్లుంది!

"ఈ నాలుగురోజుల్లో నీతో మాట్లాడాలని వున్నా ఆ కోరిక చంపుకున్న కారణం తెలుసా! నువ్వు వచ్చిన రోజు ఇంట్లోకి వెళ్ళి నీగురించి చెప్పాను. ఆ మాటలన్ని శ్రద్ధగా విని మా అత్తగారు ఇంత నోరు చేసుకొని ఏమందో తెలుసా?" ఈకుర్రాడితోనేనా పెళ్లికి ముందు తిరిగేదానవట? ఇంకేం. కావల్సినంత సంబరం! అంటూ నోరు నొక్కుకుంది!

ఇంకా ఏం చెప్పమంటావ్ మధూ! వాళ్లందరూ ఊరికి వెళ్లిపోయారు. రవి ఒక్కడే ఉన్నాడు. కనుకనే నీతో మాట్లాడటానికి వీలుచిక్కింది. లేకపోతే ఈ మాత్రం అవకాశం కూడా కలగదు. ఇలాటి హృదయం లేని మమతలు తిరిగిన మనుష్యుల మధ్య ఎలాబ్రతకాలో తెలియటం లేదు! ఈ బాధలన్నీ చెప్పుకుందామన్నా ఎవ్వరూలేరు. అటునాన్న పరిస్థితిచూస్తే మరీ బాధగా వుంది. ఏదో అలాగే అక్కయ్యచేతిమీద ఆఖరిరోజులు వెళ్ళబుచ్చుతున్నారు. ఆయనతో ఇవన్నీ చెప్పి ఆయన మనసుకూడా బాధపెట్టటం ఇష్టంలేదు! చెప్పినా ఎవరు చెయ్యగలిగేదీ ఏమీలేదు!

ఇక మా ఆయన పరిస్థితి! బాగా చెయితిరుగుళ్లకు అలవాటు పడిన మనిషి! మా అత్తగారు ఆయన్ని సమర్థిస్తూ ఇంతవరకూ తీసుకొచ్చారు. నాకు జీవితమంతా ఒట్టి చీకటిగా కన్పిస్తోంది. మునపటి పార్వతిని మర్చిపో మధూ! ఆ పార్వతి...చచ్చిపోయింది! ఇక ఆ పార్వతి లేదు! అంటూ కన్నీళ్లు ఒత్తుకొంది.

ఆ మాటలతో ఎవరో నాహృదయంలో చెయ్యిపెట్టి కెలికినట్టయింది. ఇన్నాళ్ల స్నేహంలో ఆమెలో కన్నీటిని చూసింది ఇదే మొదటిసారి! ఆ పరిస్థితిలో ఆమెను ఎలా ఊరడించాలో కూడా అవగాహనకాలేదు! ఆమెకు ధైర్యాన్ని కలుగజేసేకంటె నేను చెయ్యగలిగిందీ ఏమీలేదు. కొంచెం సేపు మౌనంగా ఆలోచించి అన్నాను. "పార్వతీ! ఈ పరిస్థితిలో నిన్ను ఎలా ఊరడించాలో, ఏమని సమాధానపరచాలో నాకు అవగాహన కావటం లేదు. మానవుడై పుట్టిన తరువాత జీవితంలో కష్టాలు, అనేక సమస్యలు ఎదుర్కొనేందుకు సిద్ధంగా వుండాలి. సుఖాల్లాగే కష్టాలు రావటం కూడా సహజం! ముఖ్యంగా నేటి సంఘంలో స్త్రీపాత్ర చాలా క్లిష్టమయింది. మరీ అనాగరికం కాకుండా, పూర్తి నాగరికత కాకుండా మధ్యలో పెనుగులాడుతున్న కాలం ఇది. మనం అనుకున్నట్లు, ఆశలు పెంచుకొన్నట్లు అన్నీ జరుగుతాయనుకోవటం తెలివి తక్కువతనం. ప్రతి నిమిషంలోనూ సుఖాన్ని ఊహించుకొనే కంటె కష్టాన్ని

ఊహించుకొంటేనే జీవితం తృప్తిగా గడిచి పోతుంది. పరిస్థితులకు అనుగుణంగా నడచుకొని, సర్దుకొని బ్రతకటం నేర్చుకోవాలి. ఇటువంటి విషమ పరీక్షలను మౌనంగా తలదాల్చి నెగ్గుకురావాలి. ఈ రోజు కాకపోతే రేపైనా మనష్యులు మారుతారు. కాలం ఒక్కలా వుండిపోదు! తమ తప్పుల్ని తెలుసుకొని పశ్చాత్తాపం పొందుతారు. కాని ఓర్పు నేర్చుకోవాలి! ఆశతో ఆ రోజుకు ఎదురుచూడాలి! ఇంక చెప్పటానికి ఏముంది! వెళ్లొస్తా!" అంటూ కుర్చీలోంచి లేచాను.

మనస్సు భారంగా వుంది! లోపల అరణ్యాలు ఆక్రోసిస్తున్నట్టనిపించింది.

ఆ రాత్రి పడుకొన్నానన్న మాటేగాని కంటి మీద కునుకురాలేదు. ప్రతి క్షణంలోనూ కన్నీరు నింపుకొన్న పార్వతే నా ఎదుట ప్రత్యక్షమవుతోంది. ఆమెను భగవంతుడు సరిగా చూడలేదు. విషమ పరీక్ష కల్పించాడు. ఆమె సహనంతో ఈ పరీక్ష నెగ్గుకు రాగలదా! అనేదే నా అనుమానం.

× × ×

రోజులు భారంగా దొర్లిపోతున్నాయి! తరువాత పార్వతి మళ్లీ నాకు రెండుమూడుసార్లు కనిపించింది. క్రమేణా పార్వతి స్థితిగతుల్ని బాగా అర్థంచేసుకోగలిగాను. ఆనాడు ఆమె చెప్పిన మాటల్ని అనుభవంలో గమనించాను. ఆమె అత్తగారు నరరూపరాక్షసి! వట్టి అనుమానాల పుట్ట! ప్రతి పనినీ వక్రదృష్టితో పరికిస్తుంది. ఎదుటి మనిషిని హీనపరచడం, వాళ్లు బాధపడుతూ వుంటే ఆనందించటం, కొంతమంది 'హాబీ'గా వుంటుంది. పార్వతి ఆడపడుచు ఈ కోవకు చెందిన మనిషి! ఇక పార్వతి భర్త!-ఇంట్లో ఒక మరబొమ్మలాంటివాడు! తల్లి ఎలా ఆడిస్తే అలా ఆడుతాడు. పార్వతి తనజీవితంలో ఏ మాత్రం సుఖపడలేకపోతోంది అంటే అతిశయోక్తి కాదేమో! ఆమె తన బాల్యంలో నిర్మించుకొన్న మేడలన్నీ భ్రమలే అయ్యాయి! కలగా మాత్రం మిగిలిపోయాయి! ఆమె బ్రతుకు దుర్భరంగా, నిస్సారంగా తయారయింది.

ఇంతలో హఠాత్పరిణామం ఒకటి జరిగింది. నాకు తెనాలి వద్దనున్న చిన్న పల్లెటూరికి ట్రాన్స్ఫరయింది. ఈనాలుగున్నరేళ్లూ హాయిగా కాలం గడిపిన ఆ వూరు వదిలిపెట్టాలంటే చాలా బాధ కల్గింది! అయినా తప్పనిది! వెళ్ళిపోయే సమయంలో వీలుకల్పించుకొని పార్వతికి కన్పించాను. ఎవరో స్వంతమనిషి దూరమై పోతున్నట్టు కన్నీరు నింపుకొంది.

"ఈ దీనురాలిని మరిచిపోకు మధూ! నాకు ఆత్మీయుడిగా మిగిలినవాడివి నువ్వే! అదృష్టం వుంటే ఏనాడైనా మళ్ళీ చూస్తాను!" అంటూ లోనికి వెళ్ళిపోయింది. భారంగా బయటకు నడిచాను.

* * *

తెనాలికి దగ్గరలో వున్న ఈ పల్లెటూరు వచ్చి సుమారు సంవత్సరమయింది. ఈమధ్యకాలంలో పార్వతి సంగతులేవీ తెలియలేదు! కనీసం యీ మధ్య ఒక్క ఉత్తరమైనా లేదు! నేను వ్రాయటానికి సాహసించినా, దానివలన పార్వతికి కలిగే చెడు ఊహించుకొంటే ఒళ్ళు ఝల్లుమనేది. నేను పార్వతికి ఉత్తరం వ్రాస్తే దాన్ని ఆధారంగా, లేనిపోనివ నేరాలు కల్పించి ఆమెను హింసిస్తారు! అది ఆలోచిస్తే భరించలేనిదిగా తయారయింది. కనుక ఆ ప్రసక్తే వదిలేశాను. రోజురోజుకూ ఆమెను మరిచిపోవటానికే ప్రయత్నిస్తున్నా! తోటి ఉపాధ్యాయుల కబుర్లతో, సరదాలతో కాలం గడిపేస్తున్నా! ఒకరోజున నాపేర ఒక కవరు వచ్చింది. "ఏమిటోయ్! ఆడవాళ్ళ దస్తూరిలా వుంది! కొంపదీసి ప్రేమలేఖా!" అంటూ నా తోటి టీచరు మాధవరావు ఆ కవరు నాకిచ్చాడు. అది పరిచయమైన దస్తూరి! కవరు చించాను. అది పార్వతి వ్రాసిన ఉత్తరం! ఆత్రుతగా చదివాను!

"మధూ! నన్ను మర్చిపోయి వుంటావనుకుంటా! నన్ను మరోసారి జ్ఞాపకం చెయ్యటానికి, పార్వతి బ్రతికే వుందని తెలియజేయటానికి ఈ ఉత్తరం వ్రాస్తున్నా! ఈ ఉత్తరంతో నీశాంతిని పాడుచేస్తున్నానేమో! క్షమించు!

నువ్వు వెళ్ళిపోగానే నాకు ఉన్న ఒక్క ఆప్తుడూ దూరమయ్యాడు. నాలుగురోజులవరకూ మనిషినికాలేకపోయాను. నేను అదోలా వుండటం కనిపెట్టిన మా అత్తగారు ఏమందో తెలుసా!? మొగుడు పోయాడని ఏడుస్తున్నావా! ఏడు, నువ్వు అక్కడికే పోయివాడితో కులుకు! వాడికీ నీకూ సరిపోయింది! అంటూ గోలప్రారంభించింది.

నేను ఇంక ఆగలేకపోయాను! నా సహనానికి గట్లు తెగిపోయాయి!

ఇంతకాలం నన్ను ఎంత తిట్టినా, కొట్టినా ఓర్చాను. కాని ఏ పాపం తెలియని నిన్ను నామూలంగా నిందిం టం సహించక లేకపోయాను!

అతన్ని 'గురించి ఏమన్నా ఒప్పుకొనేదిలేదు!' అని నిష్కర్షగా చెప్పేశాను. దాంతో ఆవిడ మరీ రెచ్చి పోయింది!

ఆమెకు నేను ఎప్పుడూ ఎదురు చెప్పలేదు కదూ! ఎదురుతిరిగినందుకు కోపం! ఇద్దరం మాటామాటా అను కున్నాం! ఆఖరికి అది ఎంత గొడవగా మారిందంటే; ఆ ఇంట్లో నాకు స్థానం లేదని చెప్పేశారు అందరూ నిష్కర్షగా!...

అప్పటినుంచీ మన స్వగ్రామంలో...శాంతి కోసం పరితపిస్తూ...అది లభించటం ఈ జన్మకు జరగదేమో! నాకు మిగిలిందల్లా ఒక్కటే చింత! నా వలన నీకు కూడా అపనింద తెచ్చాను. నువ్వు జీవితంలో అన్ని విధాలా సుఖశాంతులు పొందాలని వాంఛిస్తున్నా!— నీ ఆప్తురాలు! పార్వతి.'' చదవటం ముగించాను!

మనసులోఁ అగ్నిపర్వతాలు బ్రద్దలయినట్టయింది! అరణ్యాలు దహిస్తున్నట్లు బాధ!...శరీరమంతా ఉడికి పోతోంది! ఎదురుగా పార్వతి అత్తగారే వుంటే ఏం చేద్దునో!

ఆవిడమీద కోపం, పార్వతిమీద సానుభూతిగా మారిపోయింది!

'ఒక విధంగా పార్వతి జీవితం నాశనం కావటానికి కారకుణ్ణి నేనేమో!'' ఈ ఆలోచన రాగానే మెదడు మొద్దుబారిపోయింది!

ఇక ఆలోచించలేకపోయాను!...

నా వలననే అంతా జరిగింది! నేను ఆమె జీవితంలో ప్రవేశించకపోతే ఆమె జీవిత నౌక సుఖంగా సాగి పోయేదేమో! నేను ప్రవేశించి ఆమె జీవితాన్ని ఎడారి చేశాను.'

అవును!...నేనే!...ఆమె వినాశానికి కారకుణ్ణి నేనే!...పిచ్చెత్తినట్టయింది!

వెంటనే శెలవు చీటీవ్రాసి ఇంటికి చేరుకున్నా! మనసు వివిధరకాలుగా పరుగెత్తుతోంది! శాంతి కరు వైంది! మనసు భారంగా వుంది!

వెంటనే ఒక స్థిరనిశ్చయానికి వచ్చా! పార్వతి వద్దకు వెళ్ళి నా క్షమార్పణ తెలుపుకొంటేగాని నా బాధ తగ్గదు! పార్వతిని చూడాలని మనసు ఆత్రపడు తోంది.

సాయంత్రం బస్సులో బయలుదేరి మావూరు వచ్చే శాను! మర్నాడు ఉదయం బయలుదేరి పార్వతి ఇంటికి వెళ్ళాను.

వీధిలో మడత కుర్చీలో పార్వతి తండ్రి కూర్చుని వున్నాడు!

ముగ్గు బుట్టలా నెరిసిపోయిన తల...ఖంగున దగ్గుతూ, మధ్య మధ్య మూలుగుతున్నాడు. నన్ను చూడగానే ముఖమంత చేసుకొని పలుకరించాడు.

పాపం! ఆయన జీవితం కూడా ముళ్ళచాటయింది! రిటరయినప్పటినుండీ వేరే కాని ఆర్జన ఏమీలేదు! తల నిండా అప్పులు! ఇంట్లో పార్వతి విధవక్కగారు ఉండి ఏదో ఇంత వండిపెడుతూవుండే కాలక్షేపం చేస్తు న్నాడు. ఇప్పుడు పార్వతి కాపురం పాడు చేసుకొని రావటం ఆయనకు ఎంత బాధ కల్గించిందో! నన్ను కూర్చోపెట్టి స్థితిగతులన్నీ చెప్పటం ప్రారంభించాడు. కాని ఆ మాటలు చెవికెక్కటం లేదు. ఆసంభాషణలో పార్వతి గురించి దొర్లటం లేదు. చివరకు తెగించి అడి గేశాను!

''పార్వతి ఎక్కడ వుంది?''

ఈ ప్రశ్నతో ఆయన ఎంతబాధపడతాడో తెలుసు. కాని ఆమెను త్వరగా చూడాలని మనసు వేధిస్తోంది. ఆమె జీవితం గాజు పాత్రలాటిది. అది నాచెయ్యి తగిలి పగిలి ముక్కలయి చిన్నాభిన్నం అయిపోయింది. ఆమెకు క్షమాపణ చెప్పుకోవాలి! నా ప్రశ్నతో ముస లాయన కన్నీరు నింపుకొన్నాడు.

''లోపల వుంది నాయనా! వెళ్ళు! దాని పరిస్థితి ఏమీ బాగా లేదు!''

ఆయన గొంతు బరువుగా వుంది!

మౌనంగా లోపలికి వెళ్ళాను. కుక్కిమంచం మధ్య ఎముకలపోగులాపడి వుంది పార్వతి.

ఆమె కళ్ళలో వెతికినా జీవం కన్పించటం లేదు. నన్ను చూడగానే పొడిగా నవ్వింది.

ఆ నవ్వులో నిర్లిప్తత, దైన్యం, నిస్పృహ అన్నీ ఒక్కుమ్మడిగా తొంగిచూచాయి!

''అసలు ఉత్తరం వ్రాయకూడదనే అనుకున్నాను!'' హీనస్వరంతో అంది.

''ఏం! నేను రావటం ఇష్టంలేదూ!'' కొంచెం స్వరం మార్చి అన్నాను.

''ఛా! అదికాదు! ఎందుకు కష్టపెట్టడమని!'' వచ్చే దగ్గుతెరనాపుకొంటూ అంది.

''ఇప్పటికే నేను చేసిన పాపంతో దహించుకు పోతున్నా! క్షమాపణ చెప్పుకొనే అవకాశం ఈ

భార్య:- ఈచీర నాకు వద్దండి.

భర్త:-ఏం?

భార్య:-చాలా బరువుగా వుంది. మొయ్య లేను.

భర్త:-చీర భారమే మొయ్యలేనిదానివి ఇక సంసారభారం ఎలా మోస్తావ్.

—కె. కె. రావు, బందరు.

* * *

డాక్టరు: కాంపౌండర్! ఎందుకలా అంత మందిని లోనికి రానిచ్చావ్?

కాంపౌండర్: ఏంచేసేది సార్: ఎంత చెప్పినా వినకుండా తోసుకొచ్చేస్తున్నారు.

డాక్టరు:-నోటితో చెప్పితే వింటారా! నో ఎడ్‌మిషన్ బోర్డు తగిలించేయ్.

—డి. శేషగిరిరావు, సెల్లిమర్ల.

* * *

తండ్రి:- రామూ బజారుకు వెళ్ళి 'లక్స్' సబ్బు తీసుకురా?

కొడుకు:- బడికి 'టైం' అయింది నాన్నా!

తండ్రి:- శివరాత్రి మరుసటి దినంగూడా బడి ఉందా?

కొడుకు:- బడి ఎప్పుడూ అక్కడే వుంటుంది నాన్నా! దానికి స్థాన మార్పు లేదు.

తండ్రి:- బడి పెట్టారా అని! అడుగుతున్నా?

కొడుకు:- లేదు. బడి ఓపెన్ చేశారు నాన్నా!

—వి. ఎ. ఎన్., భీమునిపట్నం.

(10వ పేజీ తరువాయి)

"అబ్బ!...అంత శోకంలోకూడ వింత అందంగా వున్నావు. రాగరంజితమయిన ఆమెముఖంలోకి చూస్తూ, అన్నాడు రాజారావు...

"ఊఁ...మూలిగింది చిన్నగా అతని ముఖంలోకి చూస్తూ, మరీ అంత అందంగావుంటే, వెగటుపుట్టదూ, నీకు, అంది దీర్ఘం తీస్తూ...

"సరేకానీ, నిన్నుచూస్తుంటే అమాంతంగా ఎత్తుకు పోయి, పెళ్ళి చేసుకోవాలనిపిస్తుంది సుమా!... అన్నాడు. కొంటెగా ఆమె బుగ్గమీద కొడుతూ...

"ఛీ...పో...అంది ముఖం ప్రక్కకు తిప్పుకొని, మరుక్షణంలో ఆమె బుగ్గలు సిగ్గుతో ఎరుపెక్కాయి. కళ్ళు, ఏవో మూగ సంజ్ఞ.. చేసాయి...మత్తెక్కిన మనసు మధురంగా ఆలపించింది. సిగ్గుతో, ఇక అక్కడ నిలువలేక, పళ్ళెం తీసుకుని, యింట్లోకి పారిపోయింది..

"తృప్తిగా, హాయిగా, నవ్వుకున్నాడు...

"ఇక తను చాటున వుండనవసరం లేదన్నట్లు. చందమామ, మబ్బులచాటునుండి యివతలకు వచ్చాడు. తెల్లని పిండి వెన్నెల కురిపిస్తూ...తారకల చుట్టూ చేరి సయ్యాటలాడుతున్నాయి.

'రాజారావూ...ఆకాశం వైపుచూస్తూ, మెల్లగా కన్నుమూసి, కునుకు తీసాడు... అంతే!

(23వ పేజీ తరువాయి)

నాటికి లభించింది! ఆనాడు నీ జీవితంలో అడుగుపెట్టక పోతే ఏబాధా వుండేది కాదు! నావలనే నీకీదుస్థితి కలిగింది!"

"ఎవరి ఖర్మ కెవరు బాధ్యులు మధూ! నారాత ఇలా వుంది! అంతే!" వుత్తరం వ్రాస్తే వస్తావో రావో అనుకున్నా. ఈ ఆఖరిరోజుల్లో నిన్ను చూడాలన్న కోరిక ఒక్కటే మిగిలిపోయింది.—ఇక అది కూడా తీరి పోయింది, 'హాయిగా కన్ను మూసెయ్యవచ్చు!"

"ఏమిటా మాటలు పార్వతీ?" కాస్త మందలింపు స్వరంతో అన్నాను.

"మాటలు కాదోయ్! మనకున్నది. "రాయల్ డిసీజ్"! అంటే రాజాలాంటి రోగం క్షయ! ఒక ఊపిరితిత్తి పూర్తిగా చెడిపోయింది. ఇంకా ఏ ఆశ పెట్టుకొని బ్రతకమంటా !..." పెద్ద దగ్గు తెరవచ్చి మాటల్ని ఆడివేసింది! మనస్సంతా వికలమై పోయింది. భారంగా నిట్టూర్చాను!

Edited and Published by A.N. Raghavachar, No, 32, Krishnappa Naick Tank St, MadrasI
Printed by R. Bakthavachalu BharathamathaPress, No. 39, Anderson St;, Madras-I